

Så de her malende beskrivelser, vi har hørt i dag, og som vi også hørte, da forslaget blev vedtaget, af dovne kontanthjælpsmodtagere, der først springer op af hængekøjen, når de hører fattigdomspisken smælde, har vist sig at være fortegnede, og de har vist sig at være forkerte. Det har vi hele tiden sagt i SF. Der er tale om mennesker, der har svært ved at få et arbejde, og som nu må bruge yderligere energi på at få hverdagen til at hænge sammen. Det kræver energi at få hverdagen til at hænge sammen under kontanthjælpsloftet. Hver gang jeg hører en beretning fra en, som klarer tilværelsen med reduceret kontanthjælp, bliver jeg fyldt med respekt, for det kræver altså bare kræfter at klare det.

Nu ved jeg som ny her, at der kan være lidt langt ud til virkeligheden på den anden side af de tykke mure, og derfor har jeg taget en historie med fra en kontanthjælpsloftamt familie med to børn. Mor og far er begge langtidssyge, og mor fortæller på hjemmesiden for de loftramte eksperter:

Når vi er ramt af loftet, så har vi kun ca. 100 kr. om dagen til at købe mad, tøj og andre nødvendige ting til to voksne og to børn. Alt, som er sjovt, bliver skåret fra, og sådan noget som ost får vi kun, når der har været en bedstemor på besøg, som har købt det. Jeg hader, at jeg er nødt til at lære min datter på 8 år ikke at dele. Hvis jeg f.eks. har bagt boller, vil hun meget gerne have nogle med hen til legekammeraterne, men det går ikke. Hendes venner kan heller ikke spise med, når de er her for at lege, for der er kun lige mad nok til os selv. Og hvis der bliver lidt tilovers, ja, så skal det bruges til madpakker næste dag.

Kl. 12.50

Det synes jeg ikke lyder som en historie, vi kan leve med i Danmark år 2006. Man må og skal huske, at der bag de her tal gemmer sig rigtige mennesker af kød og blod, som vi menneskeligt såvel som samfundsøkonomisk har en interesse i ikke at marginalisere i så høj en grad, at de får svært ved at finde vejen tilbage til arbejdsmarkedet.

Alle tal viser det. Og de menneskeskæbner, vi møder i vores hverdag, og som med jævne mellemrum finder vej til avisernes spalter, bekræfter det også. Fattigdomspisken virker ikke. Kontanthjælpsloftet var fra starten en asocial og dødfødt idé med helt klare ideologiske hensigter. Socialminister Eva Kjer Hansen har ved flere lejligheder bl.a. for et års tid siden og nu igen for

et par uger siden flankeret af beskæftigelsesministeren gjort sig til talsmand for, at øget ulighed er ønskeligt, at ulighed skaber dynamik, og at øget ulighed er vejen til et bedre samfund.

Hvad er så virkeligheden i Danmark med et kontanthjælpsloft? Jo, uligheden er i hvert fald blevet større, helt som Eva Kjer Hansen og Claus Hjort ønskede det. Men den efterspurgte dynamik mangler ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

For en god ordens skyld skal jeg lige gøre opmærksom på, at ministre skal tiltales med deres ministerområde og ikke med deres personlige navn.

Astrid Krag Kristensen (SF):

Det er i orden.

Socialministeren og beskæftigelsesministeren har fået den ulighed, de ønskede. Men den efterspurgte dynamik mangler. I stedet for står vi med et samfund, som er rigt som aldrig før, men som alligevel må byde omkring 60.000 børn at vokse op i fattigdom. Det synes jeg ikke er acceptabelt, og når det nu er dokumenteret, at parterne bag kontanthjælpsloftet har over 30.000 familiers skæbne på samvittigheden, synes jeg, det er på høje tid, at der bliver gjort noget ved det.

Derfor hilser jeg kovendingen fra De Radikale og Socialdemokraterne velkommen. Det er bestemt bedre sent end aldrig. Og jeg håber, at regeringen og Dansk Folkeparti vil overveje, om den tid ikke er kommet, hvor de skal lade fornuft og anstændighed overtage frem for ideologi og virkningsløs fattigdomspisk. SF er ikke overraskende for forslaget om at afskaffe kontanthjælpsloftet – også efter næste valg, hvor der forhåbentlig er flertal for at afskaffe det.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der foreløbig en kort bemærkning til ordføreren fra fru Irene Simonsen.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg synes også, at det er trist, når jeg hører sådan en historie, som den, der bliver skitseret her fra talerstolen om familien, hvor moderen skriver, at ost ikke er noget, man kan få i dagligdagen, og at man ikke tør invitere kammeraterne på middag, fordi der så måske ikke er mad til hele måneden.